

Otakt.

Jag ville få slut på de ständiga grälen
som blossade upp mellan kroppen och själen
av samma förbannade orsak var dag
när anden var villig men kroppen var svag.

o

"Kom loss nu, din fettklump", sa själen verserat
till kroppen, som svarade rätt indignerat:

"Min fysiska styrka har form av en trappa,
från det axiomet kan jag inte schappa.

o

I min fas av livet går trappstegen ner
eller rakt upp i skyn och blir mer perifer
och för oss till rymden. Då blir det farväl
för såväl lekamen som dig, gamla själ!"

o

Men själen blott fnissade, trygg i förvissningen
att kroppens påstående var rena gissningen.

"Att själen är evig och värdig all dyrkan
predikas ju ständigt av den kristna kyrkan!"

o

Det där, tyckte kroppen , det var sista droppen
och gav själen snabbt en sittopp mitt i knoppen
På så sätt fick denne ett jättebra skäl
att med en ripost hålla liv i det gräl

o

som ju var min ursäkt att skriva det här.

Tänk, stundom är livet en pinsam chimär!

o